

Arrest

nr. 78 928 van 10 april 2012
in de zaak RvV X IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 maart 2011 en heeft zich op 2 maart 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 september 2011.

1.3. Op 18 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 mei 1979 geboren in Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine en woonde in de wijk Dora, Bagdad. U bent tot uw vijftiende naar school geweest en bent vervolgens voor uw vader gaan werken als vrachtwagenchauffeur. U vervoerde stenen en zand van Kerbala en Samara naar Bagdad. In 2004 bent u ijsblokjes gaan leveren, eveneens met de vrachtwagen. U haalde de ijsblokjes af in Diyala en bracht ze naar verschillende basissen van de Amerikanen in Bagdad. U hebt dit ongeveer twee jaar gedaan. Op 26 oktober 2006 werd uw broer samen met dertig andere mensen in een café vermoord. U en uw andere broers stopten hierdoor met werken.

In 2007 hebt u zich aangemeld bij de politie. U hebt eerst een opleiding gevolgd van twee maanden en bent vervolgens in Dora aan de slag gegaan. Uw motivatie om bij de politie te gaan was tweeledig: enerzijds wou u de daders die verantwoordelijk waren voor de moord op uw broer arresteren en anderzijds trok het salaris u wel aan. Op 27 augustus 2009 zou u beschoten geweest zijn voor uw huis. U bent naar binnen gegaan en de belagers zijn verder gereden. De politie zou toen ter plaatse gekomen zijn. U bent op 5 september 2009 officieel aangifte gaan doen, op 6 september 2009 bent u nogmaals naar politiebureau gegaan en op 10 september 2009 moest u voor de rechter verschijnen. U hebt ontslag genomen bij de politie en bent dan naar Zubeydiah gegaan, waar u tot februari 2011 bij verwanten verbleven hebt. In 2010 zou uw familie een kleefbom onder haar wagen hebben aangetroffen, dewelke echter onschadelijk werd gemaakt.

U hebt Irak verlaten op 1 februari 2011 en bent via Turkije naar België gereisd waar u op 1 maart 2011 aangekomen bent. U hebt op 2 maart 2011 asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, een politiebade, een aanstellingsbrief, een verzendingsnota van DHL. Verder legt u een kopie neer van de woonstkaart op naam van uw vader, een dreigbrief uit 2007, het dossier in verband met de moord op uw broer, het proces-verbaal in verband met de beschieting en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u door het CGVS niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

Zo heerst er onduidelijkheid over wie u nu precies zou viseren. U hebt nooit rechtstreeks contact gehad met uw belagers, u hebt ze nooit gesproken, noch gezien (CGVS p.16-17). U hebt ook nergens een bedreiging ontvangen waarin u verweten wordt bij de politie te werken en u hebt na de beschieting evenmin een bedreiging ontvangen (CGVS p.18). Er zijn dan ook weinig elementen voorhanden om de reden of de auteurs van de beschieting te bepalen of aan te nemen. Dat u plots, zonder enige bedreiging, zou worden beschoten en dat uw familie al even plots en zonder enige bedreiging of waarschuwing met een kleefbom zou worden geconfronteerd, is weinig waarschijnlijk. Het kan immers aangenomen worden dat de daders van dergelijke feiten een welbepaald doel of belang hebben en zij dit u dan ook duidelijk kenbaar zouden maken. Wat het incident met de kleefbom betreft is het overigens opmerkelijk dat u blijkbaar niet precies weet wanneer dit gebeurde: u houdt het er vaagweg op dat het in het jaar 2010 was (CGVS p.18). Dat u dit niet preciezer weet aan te geven, roept twijfels op bij de geloofwaardigheid hiervan.

U stelt te denken dat u geviseerd wordt aangezien u bij de politie werkte (CGVS p.16). U zou zich aangemeld hebben in mei 2007 en enkele maanden later aan de slag gegaan zijn bij het politiebureau in Dora en dit tot september 2009 (CGVS p.10). Naar aanleiding van de schietpartij heeft u uw werk als politieagent stopgezet en heeft u uw ontslag gegeven (CGVS p.18). Dat u, twee jaar na uw ontslag en nadat u meer dan een jaar elders in Irak heeft gewoond, nog zou geviseerd worden (terwijl u, door ontslag te nemen, aan de veronderstelde eis van de belagers tegemoet bent gekomen), is dan ook weinig waarschijnlijk.

Naast het feit dat u bedreigd wordt vanwege uw werk bij de politie zou u eveneens in het vizier lopen omdat u sjiïet bent in de soennitische wijk Dora (CGVS p.16). Wat betreft dit laatste moet opgemerkt worden dat u met heel uw familie gedurende heel uw leven in Dora woonde. U legde een dreigbrief neer die uw ouders in 2007 ontvangen zouden hebben en waarvan u stelt dat alle sjiïeten in Dora een dergelijke brief gekregen hebben (CGVS p.20). Deze gebeurtenis situeert zich in de piekperiode van het sektarische geweld. Het feit dat u en uw familie de jaren erop in Dora zijn blijven wonen zonder dat u in dit verband noemenswaardige problemen aanhaalt wat uw persoon betreft, ondergraaft de ernst van de bedreiging (CGVS p.7). De reden die u hiervoor aanhaalt, namelijk dat er geen andere oplossing was en het niet gemakkelijk was een ander huis te vinden met een grote familie zoals de uwe, doet eveneens afbreuk aan de ernst van de dreiging wat betreft uw religieuze overtuiging (CGVS p.7).

U haalde eveneens de moord op uw broer aan tijdens uw asielrelaas. Hij en dertig andere personen alsmede de café-eigenaar werden op 26 oktober 2006 vermoord. U situeert dit zelf in het kader van het sektarische geweld (CGVS p.7). Het feit dat hij en alle andere cafégangers om het leven gebracht werden, maakt dat zijn dood eerder aan willekeurig geweld moet toegeschreven worden dan aan doelgerichte moord. Niets wijst erop dat u als gevolg van deze gebeurtenis bij terugkeer naar Irak een vorm van vervolging dient te vrezen.

Na de beschieting van 27 augustus 2009 heeft u geen enkele vorm van bedreiging meer ontvangen (CGVS p.18). U hebt nog twee weken in Dora gewoond. U bent daarna gedurende zestien maanden naar familie in Zubeidiyah verhuisd, meer bepaald naar Mohamed Aboud Benai (CGVS p.6). U stelt dat u er terecht kon bij leden van uw stam die er opvang voor u regelden. Ook hier hebt u geen bedreigingen meer ontvangen (CGVS p.18). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw verblijfplaats onbekend was, wijst erop dat u daar geen gevaar meer liep. Het feit dat u toch gedurende zestien maanden beroep hebt kunnen doen op uw familiale netwerk en daar geen veiligheidsproblemen heeft gekend, doet blijken dat u zich bij terugkeer naar Irak redelijkerwijze in Zubeydiyah zou kunnen vestigen.

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart op naam van uw vader, uw identiteitskaart alsmede de rantsoenkaart bevestigen samen met uw verklaringen uw afkomst uit Irak. De politiebadge en aanstellingsbrief hebben betrekking op uw werk als politieagent. Het proces-verbaal is een kopie waarvan de authenticiteit niet kan achterhaald worden. De dreigbrief en het dossier in verband met de moord op uw broer zijn documenten die niet uw individuele vervolgingsangst staven.

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende elementen aanhaalde waaruit blijkt dat u thans bij een eventuele terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, art. 48/4, paragraaf 2b van de Vreemdelingenwet, namelijk een risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Baghdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw nood aan subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer naar uw familie in Kut, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten.

In Wassit zijn de Iraakse troepen sinds 2008 verantwoordelijk voor de veiligheid. Sindsdien is het aantal grootschalige incidenten in deze provincie laag. Dankzij de verbeterde veiligheidssituatie komt de economische ontwikkeling en de creatie van jobs meer en meer bovenaan de agenda te staan in deze provincie. In 2011 wordt melding gemaakt van kleinschalige aanvallen tegen Amerikaanse doelwitten. Afgezien van één zware aanslag op 15 augustus was er voor het overige in 2011 geen sprake van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Wassit, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Wassit in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Wassit aldus geen reëel risico op

ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, en een vergelijking met de andere Europese landen irrelevant is.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: 6 krantenartikels; mailverkeer met “Iraq Body count”; twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012; en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er onduidelijkheid heerst over wie hem precies zou viseren, zoals wordt toegelicht, (ii) de neergelegde documenten deze appreciatie niet veranderen, (iii) geconcludeerd moet worden dat hij onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij thans een bij eventuele terug naar Irak een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2 b), en (iv) en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Waar verzoeker vooreerst opmerkt dat niet wordt getwijfeld aan zijn vroegere werkzaamheden als vervoerder van ijsblokjes naar de verschillende basissen van de Amerikanen in Bagdad en als politieagent, en personen die voor de Amerikanen hebben gewerkt en als politieagent tewerkgesteld waren tot een risicogroep behoren en vervolgd worden omdat zij als collaborateur worden beschouwd,

stelt de Raad in eerste instantie vast dat verzoeker zijn werkzaamheden als vervoerder van ijsblokjes stopzette na een aanslag op een café waarbij zijn broer samen met dertig andere mensen werd vermoord op 26 oktober 2006, en uit geen enkele verklaring blijkt dat hij persoonlijk werd vervolgd omwille van deze werkzaamheden (CGVS gehoor, p. 10: *“Toen u werkte als chauffeur vr ijsblokjes? Nee ik werd in 2009 bedreigd”*), hij weliswaar bij de politie tewerkgesteld was vanaf 2007, doch ontslag nam in september 2009 nadat op hem werd geschoten op 27 augustus 2009.

De Raad wijst erop dat er slechts sprake kan zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of geveesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een risicogroep omdat hij als collaborateur wordt beschouwd en bloot staat aan vervolging, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

2.6.1. Verzoeker zou dan wel het slachtoffer geweest zijn van een eenmalige beschieting op 27 augustus 2009 door onbekenden (CGVS gehoor, p. 17), omdat hij politieagent was en shia is, uit zijn verklaringen blijkt dat het daarbij gebleven is en hij in september 2009 ontslag nam bij de politie, en tot februari 2011 bij verwanten verbleef in Zubeydiah. De Raad is van oordeel dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat deze éénmalige beschieting in augustus 2009 voldoende ernstig is om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, temeer verzoeker daarna nog tot februari 2011 in Irak is gebleven zonder noemenswaardige problemen (CGVS gehoor, p. 18).

Waar verzoeker verwijst naar zijn religie en stelt dat hij ook om die reden werd vervolgd wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat Dora, woonplaats van verzoeker, sunni gebied is met shia en christenen, de piek van het sektarisch geweld plaatsvond in 2006-2007, en heel zijn familie actueel nog altijd in het ouderlijk huis in Dora woont met uitzondering van twee broers (CGVS gehoor, p. 7-4), zodat hij een vervolging omwille van zijn religie niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker stelt dat zijn ouders in 2007 een dreigbrief hadden gekregen waarin stond dat zij de wijk moesten verlaten maar het voor hen uitermate moeilijk was en verweerster deze brief verwart met de bedreigingen die tegen hem gericht waren, en de andere vervolgingsfeiten persoonlijk ten aanzien van verzoeker dit vermoeden lijken te bevestigen, stelt de Raad slechts één feit vast in hoofde van verzoeker, namelijk een beschieting in augustus 2009, alvorens hij ontslag nam bij de politie.

In de mate verzoeker nog verwijst naar het incident met een kleefbom wijst de Raad er enerzijds op dat hij dit incident niet aantoonst met een begin van bewijs niettegenstaande hij wel documenten heeft van de politie die betrekking hebben op de beschieting van 2009, en hij dit incident niet kan preciseren en enkel stelt dat het in 2010 was anderzijds. In de mate verzoeker stelt dat het niet evident is om alle data te onthouden wijst de Raad erop van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (*R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005*).

2.6.2. Waar verzoeker stelt dat hij wel ontslag heeft genomen maar dat hij bekend staat als collaborateur wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker melding maakt van één concrete beschieting in zijn hoofde in 2009, en dat dit niet te kwalificeren valt als een ernstige vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, temeer hij na deze beschieting ontslag nam en er daarna geen noemenswaardige problemen meer waren in zijn hoofde.

2.6.3. In de mate verzoeker beweert dat zijn broer in 2006 bij de aanslag in het café waar 30 anderen werd vermoord rechtstreeks werd geveesd, beperkt hij zich tot een blote bewering, die overigens niet strookt met de bevestiging tijdens het gehoor dat zijn broer werd gedood tijdens het sektarisch geweld van 2006 (CGVS gehoor, p. 10).

2.6.4. Verzoeker heeft gedurende zestien maanden bij clanleden gewoond in Zubeidiyah zonder veiligheidsproblemen. Dat hij zich daar niet permanent kan vestigen omwille van de levensomstandigheden en het verre familieleden betreffen en permanente steun niet kan verwacht worden, is niet afdoende om aannemelijk te maken dat hij geen vestigingsalternatief heeft. Hoe dan ook, verzoeker heeft geen gegronde vrees in zijn hoofde aangetoond en mede gelet op de vaststelling dat zijn hele familie in Dora woont maakt hij niet aannemelijk dat hij daar niet terecht kan. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker de ernst van de beschieting minimaliseert en relativiseert door te stellen dat het "gewoon bedreiging en paniek zaaien" was en daarna niemand nog iets gehoord heeft van die groepering (CGVS gehoor, p. 17-18).

2.6.5. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hij geen beroep kan doen op de Iraakse autoriteiten omdat deze niet in staat zijn om zichzelf te beschermen, wijst de Raad erop dat na het schietincident de politie naar verzoekers huis kwam, hij een klacht kon indienen en de rechtbank op de hoogte werd gesteld van de feiten.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.8.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor

diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.8.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.8.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

Aan de nota wordt bijkomende informatie gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak (2 CEDOCA antwoorddocumenten 13-01-2012 tot 25-01-2012 en 26-01-2012 tot 8-02-2012) waaruit blijkt dat in deze periode verschillende aanslagen zijn gepleegd. Daaruit kan worden afgeleid dat het in deze periode hoofdzakelijk om gericht geweld gaat tegen de groepen die reeds in de SRB werden genoemd en dat er een politieke crisis is door de zaak van de Vice-president al-Hashimi. Volgens het tweede CEDOCA antwoorddocument is de spanning omtrent de al-Hashimi wat weggeëbd nu het soennitische blok, Iraqiya, heeft aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.8.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweester de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*,

2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.9. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.10. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS